

Prin sentința penală nr. 233 din 1 noiembrie 2017 a Tribunalului Brăila, între altele, în baza art. 18¹ din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 alin. (1) C. pen. și art. 41 alin. (1) C. pen., a fost condamnat inculpatul A. pentru săvârșirea infracțiunii de folosire sau prezentare cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei.

În baza art. 18⁴ din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 18¹ din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (1) C. pen., a fost condamnat inculpatul A. pentru tentativă la săvârșirea infracțiunii de folosire sau prezentare cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei.

S-a făcut aplicarea art. 38 alin. (1) C. pen. și art. 39 alin. (1) lit. b) C. pen.

Prin decizia nr. 335 din 14 martie 2019 pronunțată de Curtea de Apel Galați, Secția penală și pentru cauze cu minori, s-a admis apelul declarat de inculpatul A., a fost desființată, în parte, sentința penală nr. 233 din 1 noiembrie 2017 a Tribunalului Brăila și, în rejudecare:

În baza art. 386 C. proc. pen., s-a dispus schimbarea încadrării juridice dată faptei inculpatului A. de „folosire sau prezentare cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei” din art. 18¹ din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 C. pen. și art. 41 alin. (1) C. pen. în art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 C. pen. și art. 41 alin. (1) C. pen., menținându-se pedeapsa.

În baza art. 386 C. proc. pen., s-a dispus schimbarea încadrării juridice dată faptei inculpatului A. de tentativă la „folosire sau prezentare cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei” din art. 18⁴ din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 18¹ din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (1) C. pen. în art. 32 C. pen. raportat la art. 18⁴ din Legea nr. 78/2000 în referire la art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (1) C. pen., menținându-se pedeapsa.

Împotriva hotărârii instanței de apel a formulat recurs în casație inculpatul A.

Calea de atac vizează cazul de recurs în casație prevăzut în art. 438 alin. (1) pct. 7 C. proc. pen. - „inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală”, cu motivarea că nu sunt întrunite elementele de tipicitate ale infracțiunii.

Examinând recursul în casație, se constată că acesta nu este fondat.

Cazul de casare invocat de inculpatul A. are în vedere situația în care s-a săvârșit o faptă pe care în mod greșit instanța a considerat-o infracțiune, întrucât, în realitate, fapta nu se găsește în niciuna dintre prevederile legii penale ca infracțiune.

În analiza acestui caz de recurs în casație se pot supune verificării instanței critici cu privire la corespondența dintre fapta concretă cu descrierea conținută în norma de incriminare, în sensul dacă se suprapune modelului legal creat de legiuitor.

Înalta Curte de Casație și Justiție reține că, din perspectiva cazului de casare prevăzut în art. 438 alin. (1) pct. 7 C. proc. pen., nu se poate realiza o analiză a conținutului mijloacelor de probă, o

nouă apreciere a materialului probator sau stabilirea unei alte situații de fapt pe baza căreia să se concluzioneze că fapta nu este prevăzută de legea penală, verificarea hotărârii făcându-se exclusiv în drept, statuările în fapt ale instanței de apel neputând fi cenzurate în niciun fel.

S-a reținut de către instanța de apel că fapta inculpatului A. care, în calitate de administrator împuternicit al Întreprinderii Individuale B., a depus la data de 11 mai 2013 la A.P.I.A., în susținerea cererii de acordare a plăților în cadrul schemelor de sprijin pe suprafață - campania 2013, contractul de arendare din 20 februarie 2013 încheiat între societatea C. - în calitate de arendator - și Întreprinderea Individuală B. - în calitate de arendaș, înscris ce a fost anulat cu efect retroactiv de către instanța de judecată datorită unui viciu de consimțământ, cunoscând că acel contract nu este încheiat de societatea C. - în calitate de arendator - prin lichidator judiciar D., ci prin unicul asociat E. (tatăl său), care nu avea drept de administrare, obținând astfel subvenția în cuantum total de 78.295,59 lei, din care 66.057,32 lei din bugetul Uniunii Europene și 12.238,27 lei din bugetul de stat, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute în art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 C. pen. și art. 41 alin. (1) C. pen.

S-a mai reținut că fapta inculpatului A., constând în aceea că, în calitate de administrator împuternicit al Întreprinderii Individuale B., a depus la data de 15 mai 2014 la A.P.I.A., în susținerea cererii de acordare a plăților în cadrul schemelor de sprijin pe suprafață - campania 2014, același contract de arendare din 20 februarie 2013 încheiat între societatea C. - în calitate de arendator - și Întreprinderea Individuală B. - în calitate de arendaș, înscris ce fusese anulat definitiv cu efect retroactiv de către instanța de judecată datorită unui viciu de consimțământ, la data de 25 martie 2014, în scopul autorizării la plată a subvenției pe suprafața de 85,72 ha teren agricol, atât din bugetul Uniunii Europene, cât și din bugetul de stat, întrunește elementele constitutive ale tentativei la infracțiunea prevăzută în art. 18⁴ din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (1) C. pen.

Din examinarea actelor dosarului, în limitele procesuale menționate și în raport cu situația de fapt, astfel cum a fost stabilită definitiv de către curtea de apel, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că sunt întrunite elementele de tipicitate obiectivă ale infracțiunii de folosire sau prezentare cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei și tentativă la folosire sau prezentare cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, astfel cum este incriminată în art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 C. pen. și în art. 18⁴ din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000, pentru ambele cu aplicarea art. 41 alin. (1) C. pen.

În cauză, în raport cu situația de fapt, astfel cum a fost stabilită definitiv de instanța de apel, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că elementele de tipicitate obiectivă ale infracțiunilor pentru care a fost condamnat inculpatul corespund faptelor reținute în concret în sarcina inculpatului.

Astfel, s-a reținut, pe baza probelor, săvârșirea de către inculpat a acțiunii de depunere la A.P.I.A. a contractului de arendare declarat nul pentru obținerea pe nedrept a subvențiilor pe suprafață, obținând astfel subvenția în cuantum total de 78.295,59 lei, din care 66.057,32 lei din bugetul Uniunii Europene și 12.238,27 lei din bugetul de stat, iar la data de 15 mai 2014, în scopul autorizării la plată a subvenției pe suprafața de 85,72 ha teren agricol, atât din bugetul Uniunii Europene, cât și din bugetul de stat, elemente care se suprapun textului de incriminare al infracțiunii de folosire sau prezentare cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei.

Înalta Curte de Casație și Justiție constată că, deși se menționează de către apărare că nu se contestă în niciun fel situația de fapt stabilită de către instanța de apel, această precizare este doar formală

pentru că, în realitate, fondul criticii formulată pe calea recursului în casație - faptul că, la data la care s-a depus cererea de plată la A.P.I.A., pentru acordarea sprijinului agricol, nu s-a comis nicio infracțiune de către inculpatul A., iar această faptă este una de prejudiciu, constatat ca inexistent de către instanța de contencios administrativ - pornește de la negarea bazei factuale care a condus la reținerea vinovăției inculpatului, solicitându-se implicit o reevaluare a materialului probator, care nu este posibilă în actualul stadiu procesual.

Natura criticilor formulate de recurent ține de fondul cauzei, de modalitatea în care instanțele ordinare au reținut, pe baza probelor din dosar, existența infracțiunii de folosire sau prezentare cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei și tentativă la folosire sau prezentare cu rea-credință de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, sub aspectul laturii obiective și subiective a acesteia.

Sintagma „fapta nu este prevăzută de legea penală” vizează atât lipsa incriminării, cât și situația în care lipsesc anumite elementele constitutive ale infracțiunii, altele decât cele referitoare la „vinovăția prevăzută de lege.”

Pe cale de consecință, acest caz de casare nu poate fi invocat pentru a obține o reevaluare a materialului probator sau pentru stabilirea unei alte situații de fapt.

Astfel, acest caz de casare vizează acele situații în care nu se realizează o corespondență deplină între fapta săvârșită și configurarea legală a tipului respectiv de infracțiune, fie datorită împrejurării că fapta pentru care s-a dispus condamnarea definitivă a inculpatului nu întrunește elementele de tipicitate prevăzute de norma de incriminare, fie datorită dezincriminării faptei (indiferent dacă vizează reglementarea în ansamblul său sau modificarea unor elemente ale conținutului constitutiv).

Analiza pe care o poate face Înalta Curte de Casație și Justiție în calea extraordinară de atac a recursului în casație este limitată exclusiv în drept. Așadar, statuările în fapt ale instanței care a pronunțat hotărârea definitivă, verificarea suportului probator al acestora și modalitatea de motivare a deciziei nu pot face obiectul cenzurii.

În consecință, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins, ca nefondat, recursul în casație declarat de inculpatul A. împotriva deciziei nr. 335 din 14 martie 2019 a Curții de Apel Galați, Secția penală și pentru cauze cu minori.